

de ikke vilde blive vedtagne her i dette Ting. Stridspunkterne vare altsaa den Gang forud givne. Paa det foreliggende Forslag er der derimod, saavidt jeg kan skønne efter at have gennemgaaet det, ikke et eneste Stridspunkt. Naar jeg siger, at der ikke er et eneste Stridspunkt, vil jeg dog dermed ikke sige, at alt, hvad der her foreslaas, bør vedtages en bloc, men jeg tror, at Forslaget i det hele har en saadan Karakter, at det sikkert uden Vanskelighed vil kunne lykkes at enes med Regeringen om Enkelthederne. Jeg ser derfor heller ingen Grund til i større Udstrækning at fremdrage eller omtale de enkelte Bevillinger; der er kun to Poster, som jeg ønsker at gøre et Par Bemærkninger til. Under § 6 findes der opført et Beløb af noget over 66,000 Kroner foranlediget ved Jærnbaneulykken ved Gentofte, og dette Beløb fordeler sig i 3 Poster, hvoraf lidt over 50,000 Kr. foreslaas som Begravelseshjælp, Erstatning for Tøj, til midlertidig Hjælp o. s. v. Dernæst foreslaas der 9,750 Kr. som Understøttelse en Gang for alle til afdødes efterladte. Endelig foreslaas Resten som aarlige Understøttelser ligeledes til afdødes efterladte; men der er saa tilføjet i Anmærkningerne, at der endnu vil medgaa et Beløb til midlertidige Understøttelser, og at der senere vil blive fremsat Forslag til Erstatninger og Understøttelser til de tilskadedekomne. Det vil heraf ses, at vi her staa over for en meget betydelig Udgift, ikke alene en Udgift en Gang for alle, men ogsaa en betydelig aarlig Udgift. Naar jeg fremdrager dette, er det ingenlunde, fordi jeg er imod denne Bevilling. Tværtimod, jeg finder det ganske naturligt og ganske rigtigt, at Staten her træder til, og jeg vilde finde det uforsvarligt, hvis disse mange Mennesker, der uforskyldte ere blevne ramte af denne Ulykke og har gennemgaaet saa store Sorger og saa mange Lidelser, skulde plages af en Sorg til, nemlig Næringsorg. Jeg nærer heller ingen Tvivl om, at dette Ting og Rigsdagen i det hele vil stille sig yderst velvillig ikke alene til denne Bevilling, men ogsaa til de Bevillinger, som den højtærede Minister siden vil stille Forslag om. De forskellige Understøttelser og deres Størrelser skal jeg ikke udtale mig om. Forslaget hviler jo paa den Indstilling, der foreligger fra den nedsatte Kommission, og jeg nærer ingen Tvivl om, at denne Kommission nøje har undersøgt hvert enkelt Spørgsmaal. For øvrigt ere disse Spørgsmaal jo ogsaa saadanne, som

nærmest egne sig til Drøftelse i et Udvalg. Derimod vil jeg gerne ved denne Lejlighed over for vore Jærnbaneembedsmænd og Jærnbanefunktionærer udtale en Forventning om, at de ville vide at gøre deres Pligt, og det forekommer mig, at der er saa meget mere Grund til at udtale dette her, hvor vi jo staa over for en Sag, som — det kan jo ikke bestrides — er en Følge af en meget grov Pligtforsømmelse. Jeg nærer ingen Tvivl om, ja, jeg vil sige, jeg føler mig overbevist om, at den allerstørste Del af vore Jærnbaneembedsmænd, vore Jærnbanefunktionærer ere dygtige, paalidelige og pligtopfyldende Mænd, Mænd, der betragte det som en Æressag, at alt, hvad de have med at gøre, foregaar punktlig og bestemt. Over for dem er det naturligvis slet ikke nødvendigt at erindre dem om at gøre deres Pligt; men paa den anden Side er Forholdet vel ogsaa det, at der i Tidens Løb i Jærnbanens Tjeneste har indsneget sig Personer, som aldrig burde have været der, har indsneget sig Folk, som kun have et grumme svagt Begreb om, hvad Pligt og Ansvar er, og naar der i det sidste halve Aars Tid er foregaaet flere større eller mindre Jærnbaneulykker her i Landet, er jeg i alt Fald tilbøjelig til at tro, at det for en stor Del skyldes den Omstændighed, at vi have enkelte Jærnbaneembedsmænd og Jærnbanefunktionærer, som ikke ere i Besiddelse af den tilstrækkelige Pligtfølelse og den tilstrækkelige Ansvarsfølelse. Jeg skal villig erkende, at den stærkt forøgede Trafik ogsaa kan være en medvirkende Aarsag, men jeg ser saaledes paa dette, at den stærkt forøgede Trafik bør følges af en tilsvarende større Paapassenhed og Agtpaaivenhed i de enkelte Tilfælde.

Jeg maa maaske benytte denne Lejlighed til ganske kort at berøre et Tilfælde, som er passeret i Juleferien. Efter, hvad der er meddelt i Bladene, har der her ude ved Frederiksberg fundet en Forstyrrelse eller en Uregelmæssighed Sted, som ikke er af den allermildeste Art, for saa vidt Bladene have meddelt Begivenheden saaledes, som den virkelig er foregaaet. Det er meddelt, at Stationsforstanderen paa Frederiksberg en Dag havde overdraget Ledelsen til en Assistent, samt at han desuagtet selv udstedte Ordre ved Siden deraf. Hvis dette er rigtigt, forekommer det ganske vist mig, at det er noget, der er i allerhøjeste Grad letsindigt, og det vil jo, hvis det skal komme til at foregaa oftere, let kunne medføre større Ulykker. Men det er ogsaa muligt, at Sagen ikke